

Sygn. akt III CSK 334/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku Spółdzielni Mieszkaniowej "C." w K.
przy uczestnictwie [...] Spółdzielni Mieszkaniowej w K.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczki kwotę 600
zł (sześćset zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w K. – w sprawie o zasiedzenie – oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 czerwca 2013 r., zmieniając je tylko w zakresie orzeczenia o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na postanowienie Sądu drugiej instancji wnioskodawczyni wniosła skargę kasacyjną, wskazując na występujące w sprawie zagadnienie prawne dotyczące dobrej wiary samoistnego posiadacza.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżąca wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinna sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw; „istotność” oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Ocena dobrej lub złej wiary zależy od wielu czynników tworzących stan faktyczny. Elementy tego stanu faktycznego są ustalane przez sąd *meriti* przy uwzględnieniu swobodnej oceny dowodów. Przejaw „wiary” wnioskodawczyni dało się ustalić przy wykorzystaniu bogatego dorobku judykatury oraz doktryny i Sądy *meriti* uczyniły to prawidłowo. Z kolei kwestia, którą wnioskodawczyni przedstawiła

jako zagadnienie prawne jest zbyt kazuistyczne, ściśle związane z konkretnym, niepowtarzalnym stanem faktycznym, w związku z czym nie może stanowić podłoża wypowiedzi uogólniającej, mającej charakter abstrakcyjny i służącej przez to rozwojowi jurysprudencji.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.